

PIRTIN VIESTI

N:O 1/2010

NURMEKSEN EVANKELISEN OPISTON YSTÄVÄT RY:N JÄSENLEHTI

Hyvää kuuluu Kohtavaaraan III

Haikolan remontille Leader-hankerahaa!

Jo kolmannen kerran on aihetta otsikoida yhdistyksen uutiset hyvillä kuulumisilla. Pirtin Viestin joulunumeron ilmestymisen jälkeen on tapahtunut paljon. Joulukuussa toteutui vihdoinkin opiston päärakennuksen ja asuntolan myynti. Se oli yhdistyksemme talouden ja toiminnan kannalta todella merkittävä ratkaisu.

Rautavaaralainen yrittäjä Marko Rytönen osti tilat ja on perustanut niihin – alkuvaiheessa remontoituun asuntolaan – Nuoriso- ja perhekuntoutus Lipinkartano -nimisen hoitokodin. Remontti ja virallisten toimilupien hankkiminen otti paljon aikaa, mutta loppukeväästä palveluja on jo voitu markkinoida. Yhdistys toivottaa tälle tärkeälle työlle menestystä ja Jumalan siunausta.

Päärakennuksen ja asuntolan myynti ratkaisi lopullisesti myöskin ja monivaiheisen Leader-hankerahakemuksemme kohtalon. Ilman Haikolan remonttiin saatua Leader-rahoitusta emme olisi päässeet kunnostamis- ja entistämistyössä tositoimiin.

Myös aittoja kunnostetaan, sillä saimme avustusta Pohjois-Karjalan ELY-keskukselta. Punamulta on jo

keitetty ja aitat sillä maalattu. Lisäremontti jää syksymmälle samoin kuin vanhan riihen siirtäminen Haikolan pihapiiriin.

Hakola-hankkeen johtajaksi on nimetty Tuula Koivisto, jonka tehokkuudella, tarmolla ja tahdon lujuuudella remontti on lähtenyt käyntiin ja edistynyt vauhdilla. Tuula tähtää siihen, että Haikolan uusitut tilat olisivat jo tämän kesän juhannusjuhlassa mahdollisimman monipuolisesti käytössä: pirtti, keittiö- ja saniteetitilat! Se on kova urakka, jossa avainhenkilöitä ovat Tuulan ohella Haikolan isäntäpariskunta Elina ja Urho Piiparinen, taitavat oman pitäjän kirvesmiehet Reijo Pyykkö, Raimo Lukkarinen ja hänen poikansa Janne sekä eri urakoitsijat ja uskolliset talkoolaiset!

Tervetuloa, kaikki ystävät, jo kesälä Kohtavaaraan!

Haikolassa 7.6.2010 Kyllikki Tiensuu

Vaara-Karjalan Leader ry

TÄHTIHETKIÄ JA TAVALLISTA ARKEA

”Elämäni tähtihetkiä.” Sellaisen nimen annoin yhdelle valokuva-albumilleni. Olin juuri päässyt ylioppilaaksi, olin lähdössä omaan elämään. Albumin ensimmäiselle sivulle liimasin ylioppilaskuvan. Kotipihalla otetun, hymy herkässä, katse arvoitukseksi kohti metsää.

”Elämäni tähtihetkiä.” Nyt ne alkaisivat. Mutta se ensimmäinen kuva on jäänyt koko albumin ainoaksi. Loppu on pelkkiä tyhjiä sivuja.

Ei niin, etteikö tähtihetkiäkin olisi ollut. Ainakin itselle tärkeitä ja suuria hetkiä. Moniakini. Mutta eivät ne ole antautuneet keräilykohteiksi ja esille pantaviksi. Eikä läheskään aina osaa tai halua luokitella, mikä on suurta tai peräti suurinta.

Tähtihetkien ikävästä osaisi paremmin kertoa. Siitä, että hengellisessä elämässä odottaisi jotain enemmän – kokemuksia tai selvempää johdatusta, jotain erityistä kosketusta voimaan, tai että jokapäiväisessä elämässä olisi välillä jotain erityisempää, yllätysiloa, jotain tavallisen arjen yläpuolelle nousevaa.

Siinä ikävässä on mielenkiintoista tarkata, millainen oli se tähtihetki, josta tänään kirkastussunnuntaina kerrotaan Jeesuksen ja hänen kolmen opetuslapsensa – Pietarin ja Jaakobin ja Johanneksen – elämässä.

Ainakin kolme asiaa kiinnittää siinä huomiota:

1) Se oli rukoustilanne. Jeesuksen kerrotaan ottaneen nuo kolme opetuslasta mukaansa, kun hän nousi vuorelle rukoilemaan. Vuoren nimeä ei mainita,

mutta vuori on Raamatussa usein erityisen Jumalan läsnäolon ja ilmestymisen paikka. Vuorelle nousu oli nytkin joka tapauksessa vetäytymistä pois tavallisesta elämästä ja yksinäisyyteen menemistä, kuin hiljaisuuden retriitin järjestämistä.

Merkille pantavaa on, että puhutaan pelkästään Jeesuksen rukoilemisesta. ”Hänen rukoillessaan” tapahtui se mitä tapahtui. Entä opetuslapset? He nukkuivat. Korostetaan vielä, että he olivat ”vaipuneet syvään uneen”.

Opetuslapset eivät näin ollen mitenkään olleet vaikuttamassa siihen, mitä tapahtui. Heistä ei kerrota, että he olisivat ikävöineet mitään erityisempää, että olisivat pyytäneet ja rukoilleet uskollen vahvistusta. Kaikki tapahtui kokonaan ilman heidän omaa ansiotaan ja yrittämistään. Se oli heillä vain ”nukkuneen rukousta”. Mutta rukoustilanne se kuitenkin oli.

2) Jeesus kirkastui. ”Hänen kasvonsa muuttuivat ja hänen vaatteensa sädehtivät kirkkaan valkoisina”, ja siihen ilmaantui ”kaksi miestä, Mooses ja Elia, keskustelemaan hänen kanssaan”. Jeesukselle se tapahtui.

Tähtihetkestä voi helposti syntyä ajatus, että se on tilanne, jossa itse on erityisen hyvin onnistunut. Huippuhetki – menestyksen huipulla. Mutta oikea kirkastusvuorihetki onkin sellainen, että Jeesus kirkastuu, että ihminen aistii tai tajuaa jotenkin uudella tavalla Jeesuksen merkityksen, että hän tulee tärkeämmäksi ja suuremmaksi.

Tosin kun Jeesus siellä vuorella silmin nähdessä kirkastui – yksin Jeesus – kyllä se varmasti oli tähtihetki myös opetuslapsille. Kun he heräsivät ja avasivat silmänsä, he yhä näkivät Jeesuksen kirkkaudessaan

ja vielä Mooseksen ja Elian hänen kanssaan. Jotain niin ainoalaatuista ja erityistä siinä hetkessä oli, että he olisivat halunneet pysäyttää siihen. Pietari tarjoutui rakentamaan majat pysyvämpää asumista varten. Niin hyvä siinä olisi ollut olla.

Mutta sitä varten tuota kokemusta ei ollut annettu. Kirkkauskin katosi. Tuli pilvi, joka peitti kaiken varjoonsa, ja pilvestä kuului ääni: ”Tämä on minun Poikani, minun valittuni, kuulkaa häntä.” Sitten siinä oli Jeesus yksin. Jeesus oli kirkastunut. Ensimmäiseltä, mutta sitten vielä Jumalan ääni julisti ja korotti hänen merkitystään. Tässä se on! Jeesus! Häntä tulee kuulla ja seurata. Jeesus kirkastettiin ja kirkastui.

3) Tavallinen elämä on tärkeää. Kiinnostaa kysyä, miten elämä jatkui kirkastusvuoren jälkeen?

Jeesuksen oma elämä kääntyi loppuvaiheeseensa. Nyt hän lähti tietoisesti kulkemaan kohti ristiä ja kuolemaa. Edessä oleva kärsimys oli ollut keskustelun aiheena myös vuorella Mooseksen ja Elian kanssa. Noiden kahden miehen kuolemassahan oli ollut jotain kokonaan poikkeuksellista. Mooses kyllä kuoli, niin kuin Jumala oli määrännyt. Mutta – niin Raamattu kertoo – Herra itse hautasi hänet, eikä kukaan siksi ole tiennyt hänen hautapaikkaansa. Profeetta Elia taas oli kävelemässä ja keskustelemassa seuraajansa Elisän kanssa, kun ilmestyivät tuliset vaunut ja tuliset hevoset, ja ne veivät Elian taivaaseen. Jotain erityistä sanottavaa noilla ainoalaatuisten kuoleman kokeneilla oli Jeesukselle, kun hän lähti vielä ainutlaatuisempaan kuolemaansa.

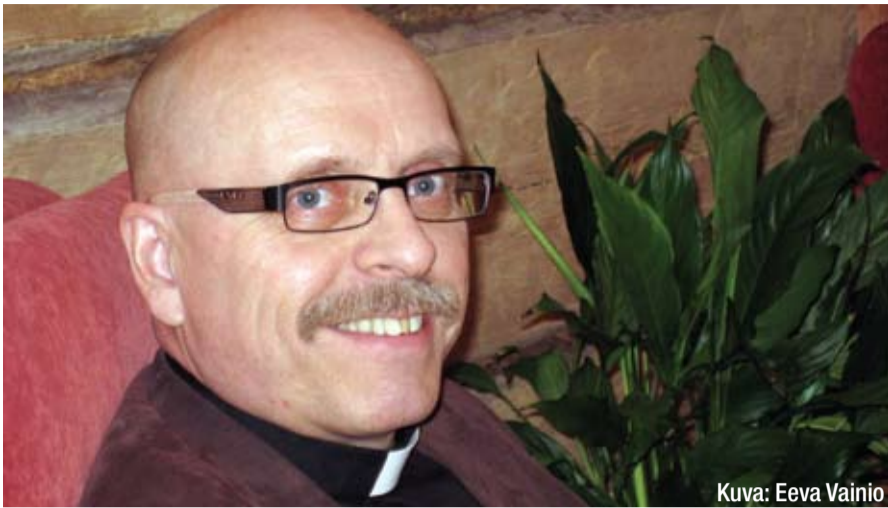
Kirkastusvuori oli Jeesuksen elämän taitekohta: hän lähti kohti kärsimystään ja

kuolemaansa. Mutta hän tuli myös suoraan keskelle kärsimystä, kun laskeutui vuorelta alas. Häntä vastassa oli suuri ihmisjoukko, varmasti monenlaista hätää mukanaan. Väkijoukon keskeltä huusi erityisesti tuskainen sairaan pojan isä ja pyysi: ”Tule katsomaan poikaani, ainoa lastani!”

Kirkastusvuoren ja hädän laakson läheisestä yhteydestä tekee mieli ajatella, että ne todella kuuluvat yhteen. Tähtihetkellä oli toki ollut oma paikkansa ja merkityksensä. Mutta itessään se kuitenkin olisi ollut irrallinen, ikään kuin vailla tarkoitusta. Mitä merkitystä ja hyötyä koko ihmeestä olisi ollut, jos olisi vain jääty vuorelle paistattelemaan ihmeen hehkussa? Täällä alhaalla tähtihetken voimaa tarvittiin, keskellä taistelua. Ja toisin päin: tavallinen arki oli juuri sitä, mikä teki toisesta hetkestä tähtihetken. Tavallinen arki on niin arvokas.

Me voimme välillä tai useinkin manata harmaata arkea. Kuulumisia kysyttäessä vastaamme vähän valittaen ”ei kuulu mitään erikoista” tai ”ihan tavallista vain”. Mutta sitten vasta tavallisen arjen merkityksen ymmärtää, jos sen vastoin tahtoaan menettää. Jos ei voikaan tehdä niitä tavallisia töitä ja iänikuisia arkiaskeleita. Silloin vasta tietää, miten tavallisen elämä on. Niin kuin ne kuva-albumin sivut, jotka näyttävät jääneen tähtihetkiä vaille. Tavallinen elämä – monesti ihan parasta. Hyvä muistaa tässä elämyksiä ja ihmeitä janoavassa ajassa.

Kappalainen Aili Raitavuon saarna Kannelmäen kirkossa kirkastussunnuntaina 26.7.2009. Teksti Luukkaana evankeliumista 9:28–36.

Kuva: Eeva Vainio

Raimo Kemppainen 5.3.1953-10.2.2010

Vanhan ohjeen mukaan kristityn on elettävä "käsi aurassa ja sydän taivaassa". Hän ei voi väistää jokapäiväisiä maallisia velvollisuuksia eikä ummistaa silmiään ympäröivältä todellisuudelta. Kristitty ei voi jäädä vain tähyilemään tuonpuoleisiin. Jumalan antamalla ajallisellakin elämällä on oma arvonsa. Se ei ole pelkkä merkityksetön välivaihe matkalla johonkin tärkeämpään. Elämä on tarkoitettu elettäväksi, ei ohi hypättäväksi. Käden on pysyttävä aurassa. Ja silti: myös taivas on todellisuutta. Sinne sydän kuuluu.

Raimo Kemppaisen, Ramin, käsi oli hänen voimiensa päivinä vahvasti ja tukevasti aurassa. Kyntämies tunsin pellon, jota viljelemään hänet oli asetettu. Elämä ennen armeija-ajan hengellistä käännekohtaa näytti hänelle

myös kynnöspellon kovat savikot. Rami tunsin ne, tunsin karunkin maailman. Siksi hänen ei tarvinnut olla sen edessä arka eikä peloissaan. Hän tiesi omasta kokemuksestaan, mitä miehen elämä voi olla. Siksi kai Ramin omassa miehekkyydessä oli poikkeuksellista rohkeutta, tervettä ja reilua avoimuutta. Hän oli "kunnon ja tolkun mies", joka ei vierastanut tavallista elämää.

Varmaan juuri tämän vuoksi hänen oli helppo lähestyä kaikenlaisia ihmisiä. Hän uskalsi olla aito, eikä hänen tarvinnut vetäytyä hengellisen naamarin taakse. Ihailin usein Ramin taitoa virittää luonteva keskustelu, välittää aito kiinnostus ja saada keskustelukumppani tuntemaan itsensä tasaveritaiseksi ihmiseksi.

Ramissa oli paljon myös muita hyvän papin ominaisuuksia. Hän oli

räväkkä ja osasi käyttää suomen kieltä värikkäästi. Hänen huumorintajunsa oli vertaansa vailla ja raikuva naurunsa tarttuvaa. Osoitus huumorintajusta oli muun muassa tekstiviesti, jonka sain joulun jälkeen: "Pian kuolevaksi mieheksi voin harvinaisen hyvin."

Johtajana Rami uskalsi johtaa ja kantaa vastuuta. Nurmeksen evankelisen opiston ystävät ry:n hallituksen puheenjohtajuus vaati, sen tiedän, varsinaisen leipätyön kylkiäisenä usein kohtuuttomia. Silti hän vielä sairastuttuaankin suostui tukemaan.

Samanlaisia kokemuksia Ramista on ollut muillakin. Kysyin keski-ikäiseltä nurmekselaismieheltä, mitä Rami muistellessa olisi sanottava. Hän vastasi tekstiviestissä: "Rami soitti minulle tammikuun 15. päivänä ja kuulosti jo silloin aika huonolta. Silti hän jaksoi kantaa huolta muiden ihmisten hyvinvoinnista. Minuun se teki lähtemättömän vaikutuksen ja kertoo Ramista jotakin sellaista, joka ansainnee tulla mainituksi hänestä puhuttaessa. Samoin se, että hän oli asemastaan huolimatta niin sanottu tavallinen ihminen tavallisten ihmisten joukossa, tietoisena omista puutteistaan."

Paljon Ramista kertoo myös se, että hän noudatti profeetta Jeremian kehoitusta (29:7): "Toimikaa sen kaupungin parhaaksi, johon minä olen teidät siirtänyt. Rukoilkaa sen puolesta Herraa." Rami harrasti monella tavalla koko Nurmeksen parasta. Ei vähiten siten, että – tietääkseni – juuri hän toi messun yleiseen esirukoukseen rukouksen kaupungin päättäjien puolesta. Hän vaali yhteyksiä kaupungin ja seurakunnan välillä ja tunsin kaupungin väkeä, laidasta laitaan. Hän oli mukana aloittamassa Immanuel-jouludraamaa.

Hän oli kantava voima viime vuosien Nurmeksen Nuoren Musiikin taustalla.

Ramin käsi oli siten monessakin aurassa. Mutta samalla hänen sydämensä oli taivaassa. Rami, jos kuka oli vakaumuksellinen kristitty joka solullaan. Uskosta hän ei livennyt, ja juuri se teki myös hänen julistuksestaan uskottavan. Elämänsä viimeisinä kuukausina ja viikkoina hän itse joutui sellaiseen testiin, jossa kristityn usko ja toivo olivat koetuksella. Hän tiesi elämänsä päättyvän ja hoiti asioita siinä tietoisuudessa. Kyselin Ramilta viime vuoden viimeisenä päivänä tekstiviestissä, oliko mahdollista, että hän vielä pääsisi kotiin. Sain vastauksen: "Kotiin toivon pääseväni, mutta tuskin tähän immanenttiseen. – – Luopuminen on kivuliasta puuhaa. Jaksan, koska saan olla kaikkien rakkaitteni ympäröimä ja teidän ystävien rukousten ja muistamisen kohteena. Terveiset rakkaillesi. Rami."

Jokainen ennen meitä matkansa päättänyt ystävä on tavallaan helpottamassa ajatusta omasta kuolemasta. Meillä on edelläkävijöitä, nyt Ramikin siellä rajan takana odottamassa. Täällä, vielä matkalla ollessamme kaikkein tärkeintä, suurinta ja lohduttavinta on rakkaus ja rukous.

*Kyllikki Tiensuun muistososanat
Nurmeksen seurakuntakeskuksessa
27.2.2010*

**Raimo Kemppaisen
muistokonsertti Nurmeksen
kirkossa pe 9.7.2010 klo 19.**

Hanna Urjanheimon puheenvuoro yhdistyksen 70-vuotisjuh- lassa 1.11.2009

Lapsuus opistolla – varmaan jokaisella meistä opiston lapsista on omanlaisensa kokemus siitä, mitä oli olla ja elää opiston vaikutuspiirissä. Omasta perheestäni sain jo yhdeksän erilaista tarinaa.

Samalla ihan varmasti meillä kaikilla on myös paljon yhteistä, sellaista jonka jokainen tunnistaa omakseen. Sitä ovat esimerkiksi opiston juhlat ja se tunnelma, mikä niissä juhlissa oli. Paljon väkeä, jännitystä, iloa, tuomen oksat kukassa melkein vielä talven keskellä, juhlan tuntu...

Tai tämä opistoa ympäröivä luonto, joka lapsuudessa oli toisenlainen kuin nyt. Kohtavaara mesimarjoiheen ja mansikkoineen. Lampaat siellä vaaran laella tai lehmät metsässä – niitä vähän pelättiinkin. Mustaltakalliolta avautuva uskomattoman kaunis näkymä. Kotoisa, rauhallinen Lipinlahti, josta pääsi mahtavalle, pelottavalle Pieliselle asti. Tämän kaiken me muistamme.

Minä synnyin Metsämökkiin 1950-luvun lopulla. Meidän perheen ensimmäinen juhla Haikolassa, johon muutimme, oli kastejuhlan marraskuun ensimmäisenä päivänä. Luonnollisesti Salomaan Toivo-setä minut kastoi, kuten viisi sisarustani ennen minua ja vielä yhden jälkeeni. Haikolassa huonejärjestys oli tuolloin sama kuin se oli ollut silloin, kun se toimi opistona. Hyvin se toimi myös suuren perheen kotina. Oli Haikolan iso, kaunis, valoisa sali – entinen opetusluokka – pitkähuone, joka oli opetuskeittinä aiemmin sekä entinen Hilma-tädin huone, joka meillä oli tyttöjen huoneena.

Haikola oli lapselle innostava ja mielikuvitusta ruokkiva talo. Oli jännittävä vintti, jonka kautta pienemmät pääsivät kulkemaan talon päästä päähän. Kuinka monta naulaa lienenkään vasaralla nakutellut pirtin leveiden lattiaankkujen väliin, mistä ne taas hohkimilla nypin irti ja uudelleen lankkujen rakoihin. Helppoa ja käden taitoja kehittävää päivähoitoa opiston poikien puuhaillessa omissa puukäsistöissään siinä samassa pirtissä. Lapsuus opistolla oli turvallista ja suojattua aikaa. Paitsi, että oli paljon leikkikavereita, aina oli myös joku aikuinen varmasti apuna – torumassakin. Hilma-täti, Helvi-täti, Aune-täti, kaikki omalla tavallaan kasvattamassa lasta yhteisöllisyyteen ja vastuullisuuteen.

Kävinpä siskojeni kanssa elämäni ensimmäiset palkkaneuvottelutkin opistolla. Hilma-tädillä oli isot kasvi-maat, ja meillä oli tapana auttaa häntä

kitkemisessä ja harventamisessa. Kuinka vapaaehtoista se oli, en osaa sanoa. Olin joko kolmi- tai nelivuotias, kun isosiskojeni kanssa kitkimme porkkanapenkkejä. Minä ehkä kitkin punajuurtia – se oli helpompaa. Hilma-täti maksoi työstä pientä palkkaa, muutamia pennejä... Olimme palkanmaksussa ja kukin saimme rahat käteemme. Pois lähdettyämme, oven ulkopuolella tytöt tarkistivat palkan ja huomasivat, että minä, pienin, olin saanut muita vähemmän. Tämä sattui Ullan oikeudentajuun ja asia piti korjata.

Muistan sen kuinka pitkään mietimme Hilma-tädin oven takana, uskallammeko mennä ja selittää hänelle tämän vääryyden ja pyytää oikaisua. Pelotti, ja kuitenkin isosiskot Maija ja Ulla päättivät, että mennään... Koputimme oveen, astuimme Hilma-tädin huoneeseen ja arkaillen selitimme asian, näytimme kourassa olevat rahat.

Hilma-täti oli pitkään hiljaa, katsoi meitä ja ... meni rahapurkilleen, josta antoi minulle puuttuvat pennit. Niisimme ja lähdimme hiljaisina pois. Myöhemmin aikuisena, kun Hilma-tädin kanssa pidimme yhteyttä, hän muisteli tuota tapahtumaa. Hän kertoi, kuinka olisi naurattanut, niin tosissamme seisoi hänen edessään ja selitimme asiaa. Mutta asia oli korjattava: samasta työstä sama palkka.

Opistolla sain oletettavasti myös ensikosketuksen kansainvälisyyteen. Näinhän täällä ensimmäistä kertaa – ettehän nyt loukkaannu – neekerin, kuten silloin sanottiin, tai japanilaisen. Jollain lailla se tuntui kuitenkin

luonnolliselta. Lapsesta lähtien osallistuimme omalla tavallamme pakana-lähettykseen, tämäkin sen ajan nimitys.

Kun pienenä valkotukkaisena tyttönä mansikkamatkoillani katselin Kohtavaaran Mustaltakalliolta alas Pieliselle, en silloin voinut arvata kuinka kauaksi joutuisin lapsuuteni saniaismetsistä. Sanoin 10-vuotiaana näkemiini Lipinlahdelle ja Haikolalle. Tiesin kuitenkin sen, mitä Sirkka-tädin pyhäkoulussa lauloimme: "Minne käynkin maailmassa, Sinä olet hoitamassa." Taivaan Isä tiesi kaiken tähän päivään asti ja tietää tästä eteenkin päin.

J. K. Näissä 70-vuotisjuhlissa oli samaa juhlan tuntua, paljon väkeä, iloa...

**LIITY
JÄSENEKSI!**
Ohjeet takasivulta.

**TILAA
PIRTIN VIESTI!**
Ohjeet takasivulta.

TAPASIMME ELINA TURUSEN

Rakas opistokoti

Elinan terveiset Pirtin Viestin lukijoille: "Yrittäkää olla ystäviä opistolle. Sittenhän se säilyy vielä paremmin."

Kannelkodin valoisassa huoneessa istuu pieni, jo iäkäs nainen. Hän on Elina Turunen, Nurmeksen seudun evankelisen kansanopiston kasvatti vuosikurssilta 1945–1946. Vuonna 1925 syntyneen Elinan tie vei Nurmeksen Salmenkylästä opiston kautta Helsinkiin SOK:n varastolle ja sieltä eläkepäiville ensin Kruununhaan Kristakotiin ja sitten Osmonkallion vanhainkodin kautta Kannelmäkeen.

Opistosta muodostui jo 4-vuotiaana orvoksi jääneelle Elinalle myöhemmin toinen koti. Äidin kuoltua Elinan isovanhemmat huolehtivat hänestä. Antti-ukin ensimmäinen vaimo kuoli,

kun Elina oli 7-vuotias. Uudesta Riitta Kaisa -mummosta, joka kuoli 1947, Elinalle on jäänyt hyvä muisto.

Elinan nimi löytyy sitten sekä Penasenvaaran alakansakoulun että Salmenkylän koulun oppilasluetteloista. Koulun jälkeen Elina teki piian töitä eri taloissa, ja niin täydentyi jo kotona saatu karjanhoidon taito.

Opistoajasta Elinalla on hyviä muistoja, vaikka navettavuoron osuessa oli noustava aikaisin lehmiä hoitamaan ja vaikka erityisesti luonnontieto vaikutti hankalalta oppiaineelta. Mutta oli mieluisia opettajia, johtaja Toivo Salomaa rouvineen, johtajatar Helvi Valkonen, Lyyli Hietanen, Lea Peltonen, Aino Karjalainen. Opistotovereista tuli hyviä ystäviä sisaruksettomalle Elinalle. Elina asui aitassa, jonka nimi yhä edelleen on Vieska.

Toukokuun 11. päivänä 1946, pari päivää ennen opiston päättymistä, Elina on kirjoittanut opistovihkoonsa kauniilla käsialallaan: "Kirkas, aurinkoinen lauantaiaamu valkeni Haikolassa. Aurinko loi kirkkaita säteitään yli Kohtavaaran metsikön Se tahtoi aivan kuin jäähyväisiksi luoda säteitään tälle sisarusparvelle, joka parin vuorokauden perästä jättää opistokodin, sulkee sen rakkaiksi käyneet ukset. Sydämessään kantaen elonsa tielle niitä tiedon ja opin jyväsä, joita ystävälliset opettajat talvikauden meille opettivat.

Tärkeiden ja opiksi otettavien oppiaineiden joukossa on eräs, joka luo hohdettaan elämän meren purjehtijan

Elina ja Nettari – "niitä oli mukava hoitaa ... ne tykkäsivät minusta".

sydämeen aina rauhan ikirannoille saattaen. Se on julistus Vapahtajan suorittamasta armotyöstä synnin orjien edestä. Tätä julistusta olemme saaneet kuulla joka-ainoa päivä talvemme ja kevään aikana. Meitä on koetettu johdattaa jokaista omakohtaiseen Jeesuksen seuraamiseen. Aamu- ja iltahartaudet, ne lukuisat lauantai-iltojen raamatukerhot ja uskontotunnit ja vieraiden pappien pitämät raamattutunnit ovat ikimuistoissa säilytettäviä kohokohtia tähänastisessa elämässämme.

Minun kohdalle ei enää tule niitä ilon hetkiä, jotka ovat takanapäin, rip-pikoulu- ja kansanopistoaika, viimeksi mainittu kauan toivottu. Ukki elää vielä. Siitä olen suuresti kiitollisuuden velassa Taivaan Isälle, jossa toivon minäkin saavani kerran kodin. Sain illalla taas iloita Jumalan rakkaudesta aivan eri tavalla. Kun olin ompelemassa, niin Elma katsoi ovesta ja sanoi: 'Elina, sinulle on kirje Vieskan pöydällä.' Sain taas ukilta terveiset. Pyyntöni on, että Taivaan ihanassa kirkkaudessa kerran toisemme kohtaamme. Sitten kun ukki ei enää lähetä terveisä ja minä jään yksin, niin tavataan iäti kestävässä kodissa – Taivaassa.

Ne on sitten pidetty tämän kurssin tunnit. Toivon, että mitä olemme oppineet, tuottaisi siunausta. Johtajattaren sanat: 'Tehtäkää tehtävänne niin hyvin kuin taidatte.' Opisto loppuu. Elämä jatkuu... Mutta – elämä ei kestä aina. Kerran kuolon kellot kumahtavat meidänkin jokaisen kohdalla ja silloin on tarpeen vain yksi tieto: 'Meillä on lunastus Vapahtajan kärsimisen kautta!' Johtajattaren viimeiset sanat tältä viimeiseltä tunnilta, joka oli laulutunti: 'Jumala siunatkoon teitä!'

Opistoajansa jälkeen Elina jäi opistolle karjakoksi. Vaikka muisti on alkanut heikentyä, Elina luettelee yhä lehmien nimiä: Laukko, Neilikka, Opas, kaikkein parhaana mielessä Nettari. "Niitä oli mukava hoitaa ... silittelin ... ne tykkäsivät minusta", Elina kertoilee.

Sivakasta Namibiaan

Oli hiuskarvan varassa, että minusta tuli opiskelija Nurmeksen evankelisen kansanopistoon syksyllä 1950.

Kaikki alkoi siitä, kun eräänä syksyisenä sunnuntaina lähdin äidin kansa vierailulle luokkatoverini kotiin. He asuivat Sivakan salolla, lähellä nykyistä Murtovaaran talomuseota.

Istuin suuren pirtin leveällä penkillä, kun ystäväni levitti eteeni kut-sukirjeen, jonka hän oli juuri saanut opistolta. Kirjeen lopussa oli kehoitus. Jos tiedossasi on joku nuori, joka haluaisi myös tulla opistoon, kerro hänelle, että tilaa riittää. Uusi opistorakennus on juuri valmistunut.

Illan suussa palasimme hiljaisina kotiin, äiti ja minä. Molempien ajatukset askartelivat opistoasiassa. Minulla

oli opiston osoite taskussa.

Parin viikon kuluttua matkustin linja-autolla Nurmekseen ja junalla Kohtavaaraan. Iltaan mennessä suuri joukko nuoria saapui opistolle ja me tytöt pääsimme nukkumaan Haikolan pirtin lattialle. – Opistoaika oli alkanut.

Yksi merkittävimmistä asioista opistoajaltani on ollut hiljainen aamuhetki. Istuimme pulpeteissa Raamatut auki Psalmien kohdalta. Luimme hiljaisuudessa kaikki samaa psalmia.

Ajan kuluessa löysin tien yhä nopeammin rauhan ja ilon lähteelle. Yhdessä hiljentymisessä oli voimaa. Jotain samaa koin vuosia myöhemmin Afrikassa yhteiskulttuurin keskellä.

Yhteisen aamuhiljentymisen lisäksi koko opiston päiväohjelma kasvatti tehokkaasti yhdessä elämiseen, yhteistyöhön ja -toimintaan aamusta iltaan. Opistoaika tässäkin mielessä on ollut minulle merkittävä ja helpottanut so-

peutumistani afrikkalaiseen elämäntapaan.

Toinen tärkeä asia opistoajana oli kosketus Japanin-lähetystyöhön. Siitä mainittiin silloin tällöin, mutta varsinaisen ahaa-elämyksen sain, kun opistolla vieraili iäkäs, lähetystyössä Japanissa harmaantunut mies. Tuolta oppitunnilta lähdin elämäntehtävääni aavistellen.

Meillä 1950 opistoon tulleilla nuorilla oli sotien ja pula-ajan värittävä lapsuus ja varhaisnuoruus. Myös työ-elämään oli useimmilla jo tuntumaa. Niinpä alkuun pulpetissa istuminen teoriatunneilla oli raskasta. Oppimiseen tarpeellista keskittymiskykyä ei helposti löytynyt. Mutta talven mittaan opettajat tekivät ihmeen. He avasivat meidän oven tulevaisuuteen.

Suunnilleen näin sen koin: – Ei se haittaa, vaikka sodan aikana ja sen jälkeen opettajat olivat vähissä kotikyläsi koulussa...

– Ei se haittaa, vaikka koulu toimi supistelulla opetusohjelmalla...

Sillä menneisyyden menetyksiä voi paikata, puutteita korjata ja uutta opiskella koko loppuelämänsä. Ja sen voi aloittaa nyt! Opistossa.

Tällaista uskoa tulevaisuuteen meille jaettiin. Niinpä keväällä opistosta lähti maailmalle parvi iloisia nuoria – etsimään uusia mahdollisuuksia ja ovia elämään ja opiskeluun.

Namibian lähetin Maila Mustosen puheenvuoro yhdistyksen 70-vuotisjuhlassa 1.11.2009

LUE LISÄÄ:
www.neo-opisto.fi

TALKOOVÄKEÄ HAIKOLASSA

Kirvesmiehet Raimo Lukkarinen ja Janne Lukkarinen

Talkoolaisten emäntänä toiminut Elina Piiparinen

Arkkitehti Osmo Karttunen ja sisustussuunnittelija Teija Kokko

Kirvesmies Reijo Pyykkö

Haikolan entinen emäntä Elina Alatalo talkoilemassa

Yhdistyksen uusi hallitus

Toveripäiviä vietettiin perinteiseen tapaan Marian ilmestyspäivänä 21.3.2010. Nurmeksen kirkossa saarnasi rovasti Olavi Nykänen, päiväjuhlassa Haikolan pirtissä oli mukana viitisenkymmentä toveriliittolaista ja opiston ystävää. Vuosikokouksessa valittiin yhdistyksen hallitukseen uutena jäsenenä Nurmeksen seurakunnan vasta eläkkeelle siirtynyt talouspäällikkö, nyt Apan korun yrittäjä Airi Hietala.

Hallitus järjestäytyi saman tien. Puheenjohtajana jatkaa Aronsalmen lomamökkien matkailuyrittäjä Niilo Kunnasranta ja varapuheenjohtajana samoin edelleen Loma-Nurmes Oy:n toimitusjohtaja Jukka Kuhanen. Muut jäsenet ovat Pikes Oy:n projektipäällikkö Jaakko Korhonen, Karelment Oy:n suunnittelija Jukka Pihlatie ja sihteerinä dosentti Kyllikki Tiensuu.

Runopolku 2010

Runopolku Toivonpolulla Kohtavaaran rinteillä järjestetään jo kolmannen kerran. Nyt vaelletaan poikkeuksellisesti vasta 8.7. eikä täsmälleen Runon ja suven päivänä. Luontoaiheisia runoja esittävät Maija ja Timo Lampinen. Polulle lähdetään Haikolan pihalta torstaina 8.7.2010 klo 19. Vaelluksen jälkeen on tarjolla kahvia ja virvokkeita Haikolan pirtissä. Tervetuloa vaeltaamaan suvi-illassa!

Nurmeksen Nuorella Musiikilla väli vuosi

Tälle kesälle suunniteltu Nurmeksen Nuoren Musiikin leiri jouduttiin peruuttamaan. Ensi vuonna Nuori Musiikki on siirtymässä Nurmeksen Musiikkiyhdistyksen vastuulle.

Majoitusta tarjolla Kohtavaarassa

Haikolan aitoista voi vuokrata itselleen edullisen kesämajoituksen: kuudessa aitassa kussakin kaksoislaveri ja kerrossänky, lisäksi keittomahdollisuus, mikro, jääkaappi ja kahvinkeitin. Vesipiste, WC:t, sauna ja suihku Haikolan päärakennuksen alakerrassa.

Vuokra omin liinavaattein 25 euroa aitalta vuorokaudessa. Varaa siis mukaan omat lakanat ja tyyntiina tai makuupussi, sillä liinavaatteista peritään eri hinta (5 €/henkilö). Sauna eri maksusta.

Pirtin vihkiäiset

Uudistetun Haikolan pirtin vihkiäispäivää vietetään sunnuntaina 31.10.2010. Juhlamessu Nurmeksen evankelis-luterilaisessa kirkossa ja juhraliturgia ortodoksisessa kirkossa klo 10. Kirkkokahvi ja vihkiminen Haikolassa. Messussa saarnaa ja pirtin vihkiäisjuhlaa juhlapöytäsiunaava emerituspiispa Voitto Huotari.

Nurmeksen seurakunnan 200-vuotisjuhluvuoden luennot syksyllä 2010

Nurmes-talon Hannikaisen salissa torstai-iltaisin klo 19, kahvitarjoilu klo 18.30.

9.9.2010 "Oravalasta Ripattiin – tunnettuja pappeja ja pappissukuja Nurmeksessa", Jaakko Ripatti

14.10.2010 "Persoonia palvelun poluilla", Riitta Tiensuu

11.11.2010 "Kiertokoulu ja pyhäkoulutyö", Matti Hiltunen

2.12.2010 "Immanuel-jouludraama Nurmeksessa", Kyllikki Tiensuu. Luennon jälkeen on ostettavissa eripainosta artikkelista, jonka Kyllikki Tiensuu on laatinut jouludraaman historiasta professori PaaVo Kettusen juhlaKirjaan. Myyntitulot käytetään kokonaisuudessaan Immanuelin joulun 2010 esityksen kustannuksiin.

Kaksi karjalaista päivää

Opiston historian suosituin kurssi oli yli kolmen vuosikymmenen ajan Karjalaisen kulttuurin kurssi. Perinnettä halutaan Haikolassa jatkaa. Tämä vuosi on sekä Kalevalan juhluvuosi että talvisodan päättymisen muistovuosi. Niinpä järjestämme näistä teemoista "Kaksi karjalaista päivää" perjantaina 9.7. ja lauantaina 10.7.2010. Perjantain ohjelmassa mm. erikoistutkija, filosofian tohtori Senni Timosen luento Elias Lönnrotin matkoista Nurmeksessa, kotiseutuneuvos Matti Hiltusen esitys Lönnrotista Nurmeksessa, käynti Lönnrotin patsaalla ja tutustuminen Nurmeksen kaupunginkirjaston Lönnrot-aiheisiin nettisivuihin. Lauantaina teemana on talvisota Nurmeksessa ja mukana Nurmeksen reserviläisjärjestöt, erityisasiantuntijana aiheesta kirjoittanut opettaja Raimo Sillanpää sekä Seppo Laitinen.

Raimo Kempin muistokonsertti

Yhdistyksen edesmenneen puheenjohtajan kirkkoherra Raimo Kempin muistokonsertti pidetään Nurmeksen kirkossa perjantaina 9.7.2010 klo 19. esiintyjinä klarinetisti Asko Heiskanen, pianisti Paavali Jumppanen ja sellisti Joonas Pulkkinen. Konserttia tukevat Nurmeksen kaupunki, Jukolan Osuuskauppa, Nurmeksen evankelis-luterilainen seurakunta ja Pielisen Osuuspankki.

Ohjelmassa:

Robert Schumann: Fantasia-kappaleet klarinetille ja pianolle op. 73

Ludwig van Beethoven: Pianosonaatti d-molli op. 31 nro 2 "Myrsky"

Manuel de Falla: Kuusi espanjalaista kansansävelmää sellolle ja pianolle
Johannes Brahms: Trio pianolle, klarinetille ja sellolle a-molli op. 114

Opistorakennuksille uusi omistaja

Lipinranta Oy:n toimitusjohtaja Marko Rytönen on perustanut opiston entisiin tiloihin Nuoriso- ja perhekuntoutus Lipinkartano-nimisen hoitokodin.

Opistolla tavaraa myytävänä

Mm. tukevia laverisänkyjä, patjoja ja sängynpeitteitä sekä erä Artekin tuoleja ja pöytiä.

Pirtin Viestin uusi ulkoasu

Pirtin Viesti on muuttanut muotoaan. Lehti painetaan nyt Nurmeksessa Punamusta Oy:ssä, samassa painotilassa kuin nurmekselainen Ylä-Karjala-lehti. Toivomme että uudistus on lukijoiden mieleen!

Palautetta ja ideoita lehden kehittämiseen voi lähettää opistolle.

LUE LISÄÄ:
www.neo-opisto.fi

**LITY
JÄSENEKSI!**

Maksamalla alla luetuille tileille voit tilata Pirtin Viestin tai liittyä jäseneksemme!

Muista mainita maksaja ja osoite, muuten emme voi lehteä toimittaa!

Maksut:

Pirtin Viestin tilausmaksu 10 € viitenumero 10016

Jäsenmaksu 15 €, pysyvä jäsenmaksu 150 € viitenumero 10029

Tilit:

Op Nurmes 529901-247872
POP Nurmes 478650-22920
Nordea 110350-161961

**VÄKEÄ
TARVITAAN!**

Haikolan pihapiirissä on halukkaille tarjolla paljon erilaista talkootyötä.

Tuula Koivisto on yhteyshenkilönä. Soita opiston numeroon 013-430120. Majoitusjärjestys ja sopimuksen mukaan myös ruokailu.

Yksi mahdollisuus on viettää lomaviikko Pielisen rannalla talkoillen, esimerkiksi majoittumalla korvauksetta aitassa ja hoitamalla aittojen majoituspäivystystä (ottaa majoittujat vastaan, antaa avaimet, perii maksut ja siivota tila seuraaville käyttäjille).

**Ilmoittaudu talkoisiin
numeroon 013-430120**

Juhannus
OPISTON PERINTEINEN JUHANNUSJUHLA

25.6.2010 klo 20 alkaen Kohtavaarassa,
Haikolassa Opistontie 6

Ohjelmaa klo 20, tarjoilua klo 21,
juhannuskokko klo 22, Hiljaisuuden messu
klo 23, lähetysjohtaja Seppo Rissanen, kanttorina Liisa Timonen

Tervetuloa!

PIRTIN VIESTI

NURMEKSEN EVANKELISEN OPISTON YSTÄVÄT RY:N JÄSENLEHTI

Opistontie 6, 75970 Kohtavaara
Puh: 013-430 120, 045 138 1684
neo-opisto@oyk.fi
www.neo-opisto.fi

Tämän numeron toimittivat
Tuula Koivisto ja Kyllikki Tiensuu
Tilausmaksu 10 €, ilmestyy kaksi kertaa vuodessa

ISSN 1797-741x | Ulkoasu ja painopaikka: PunaMusta Oy, Nurmes